

Чорничне диво

Десь там, далеко за містом . Де ростуть густі ліси. Вздовж дороги, поміж рясних кущів . Бігла до своїх діток - кошенят змучена мама- кішка. Вона бігла вже дуже довго. Лапки були втомлені, вона хотіла їсти та пити. А найбільше прилягти біля своїх діток та трошки подрімати ,та відпочити. Тільки думка про кошенят змушувала кішку бігти далі, переставляти невпинно свої такі маленькі, стомлені лапки.

Вона бігла так довго,що вже й забула навіщо вона лишила своїх маляток одних, в надійній схованці. Так, принаймні вона думала. Коли ж мама-кішка, нарешті добігла до своїх маляток то дуже зраділа побачивши їх. Вона почала муркотіти, вилизувати своїх діток. Аж раптом зрозуміла, що одного кошеняти не вистачає. Вона почала голосно мявукати, кликати своє дитинча,шукати свій маленький пухнастий комочок. Але все було марно. Маленьке кошеня зникло. Пропало безвісти...

Так почалися пригоди маленької, пухнастої кицюні на ім'я Чорничка...

Чорничка - маленьке пухнасте диво. Така кругленька, маленька, м'якенька. З великими-великими оченятами, здавалося ,що ці очі можуть зазирнути прямо в душу. Вона була дуже енергійною та непосидючою, їй все було цікаво. Там зашелестіли листочки - треба подивитись хто ними шурхотить. Полетів метелик - треба неодмінно його впіймати.Побігла мишка - треба подивитись куди. Отак вивчаючи навколишній світ маленька Чорничка далеко відійшла від свого лігва і загубилась. Вона мявукала, кликала на допомогу, намагалася за запахом знайти дорогу назад та не змогла, бо ще не вміла. І так, крок за кроком вона все далі і далі віддалялась від свого лігва, від свого дому, братиків та сестричок.

Поки ще був день , маленький Чорничці іноді бувало весело. Там пролетіла, заспівала пташка.А там, біля квітів, дзижчав великий, пухнастий, неповороткий джміль. А ще десь високо над головою пролетів невідомий, великий жук. І все це було так захопливо, що відволікало нашу Чорничку від тривожних думок. Але поступово почало вечоріти, наступали сутінки , а за ними прийшла ніч. Стало холодно та голодно, а ще страшно. Раніше Чорничка ніколи не залишалась одна. Біля неї завжди був хтось поряд або мама- кішка, або її братики та сестрички. А тут зовсім одна, така маленька, така налякана....

Аж раптом маленьке кошеня почуло звук.Цей звук був схожий на той який видавав вдень великий жук. Але це жужання було голосніше.Чорничка побігла на цей звук.І крізь кущі побачила світло.Це світло бігало туди сюди і постійно дзижчало.І так голосно, і так страшно, що захотілось заховатись. І маленька нічого кращого не придумала від того страху і вистрибнула на дорогу поміж машини. Вона налякною грудочкою сиділа посеред дороги та голосно мявукала, плакала.І навіть не помітила, як зупинилась машина та чийсь теплі руки підняли її та забрали з собою. І повезли далеко-далеко від дому.

В машині, на руках у людини було тепло.Маленька пригрілася і від втоми миттю заснула. Вона ще не здогадувалась,що чекає її попереду. Прокинулась Чорничка від того, що машина зупинилась. Її привезли в невідоме місце де було багато інших тварин. І знову незнайомі запахи, незнайомі звуки. Це все водночас заворожувало та лякало. Тому маленька-пухнаста від переляку побігла та заховалась. Забилась у сховок між парканом та домом і вирішила,що піде на розвідку вдень. Коли не буде так страшно та темно.

Прокинулось сонечко, прокинулось і пухнасте сонечко Чорничка. Її животик нагадував,що відучора він пустий і варто булоб щось поїсти. Але маленька ще не вміла полювати, тому вона вирішила роззирнутися навколо.Для цього їй треба було вилізти зі своєї схованки. Набравшись невідомо звідки сміливості вона висунула назовні спочатку носик, потім вушка, лапки і маленький хвостик, який весь час трусився від переляку. Кошенятко було здивоване, бо стільки різних тварин воно ще не зустрічало у своєму житті. Кури, гуси, качки. Десь, хтось хрюкав...А найбільшу увагу привертала миска яка стояла біля будки, від неї так смачно пахло, а маленький животик так буркотів, що Чорничка наважилась і в декілька стрибків подолала відстань між нею та мискою. Встигла вхопити маленький шматочок і раптом почула гавкання та гарчання. Вона підвела свої оченята в гору і завмерла... Такого вона ще не бачила.Це було так страшно!

Щось таке велике. З великими очима, ще більшими вухами та носом. А Лапи? Ви коли-небудь бачили такі гігантські лапи?! Маленька злякалась і не розтискаючи своїх зубів, щоб не випустити здобич, побігла. Оговталась вона вже далеко від "монстра". З'їла свою здобич та трошечки заспокоїлась. А на ситий шлунок вже було не так страшно.

Піднявши свій востик догори вона попрямувала...Вона й сама не знала куди прямує. Їй було цікаво і вона була впевнена, що мусить все роздивитись. Так Чорничка знову опинилась на самоті.Знову одна, знову самотня Та вона не сумувала з цього приводу. Адже навкруги стільки всього нового та цікавого. І треба неодмінно дізнатися про все. Так чорничка собі йшла від дерева до дерева, від кущика до кущика. Зупинилася, прислухалась,зрозуміла, що чує знайоме дзижчання і злякалась, що її знову візьмуть і відвезуть до того жадібного, страшного монстра. Зі всіх сил, що в неї були, стрибнула в кущі і покотилася з обриву. Скотилася в низ Помотала головою. Лапки - на місці. Вушка- на місці. Хвіст?! Фууух, з хвостиком теж все гаразд.Тай все решта ціле. Тільки от знов налякалась, але зовсім трішки.сміливіша стала наша Чорничка.

Сидіти на одному місці було нуууднооо! І було вирішено попрямувати далі. Але як обрати шлях коли ти не знаєш куди йти? Розгубилася Чорничка і вже починала вона сумувати, аж раптом прислухалась і почула журчання. Вона швидше ніж вітер побігла на той звук і вибігла до невеликого струмочка. Чорничці стало цікаво і вона засунула лапку у струмок, стало неприємно мокро.Витягнула лапку, понюхала, пахло свіжою водою. Раптом захотілось пити і Чорничка спробувала. Такої смачної води мале кошеня ще ніколи не куштувало. Отак і було вирішено як обрати напрямок.Йти вздовж струмочка, щоб завжди мати змогу напиться смачненької води.

Маленьке кошеня прямувало за течією .Навкруги було стільки цікавого та незнайомого, що іноді було аж страшно від охоплюючих почуттів. Вона йшла і думала про маму- кішку, про братиків і сестричок, про те, що сумує за ними, що їй не вистачає їхнього тепла.Від суму та спогадів на кругленькі оченята виступили сльози. І Чорничка заплакала гіркими сльозами. Раптом крізь сльози вона побачила щось яскраве. щось таке руденьке як сонечко.Витерла лапкою сльози і почала придивлятися.Їй було цікаво, адже таких створінь вона бачила вперше. Великий рудий клубок котився то в одну сторону, то в другу. І видавав різні звуки. То попискував, то погавкував, то смішно по дитячому гарчав. Чорничка наважилася та підійшла поближче.Клубок зупинився і на неї витріщилися три пари хитрих, здивованих оченят. Вони обнюхали один одного і вирішили, що не становлять загрози один для одного і взагалі разом бавитись веселіше. За іграми та забавками вони невстигли помітити як прийшла ніч. Малі лисенята не хотіли розлучатися з Чорничкою і покликали її до себе додому, в нору. Коли вони прийшли до нори там на них вже чекала мама-лисиця. Вона була здивована, але ж не лишати дитину на вулиці. Так Чорничка провела ніч у лисячій норі. Зранку коли всі прокинулись, були вмиті та нагодовані маленьке кошеня попрямувало далі своїм шляхом. Вона добре розуміла, що не може залишитися з лисенятами, бо вона кішка і має лазити по деревах, а вони інакші і разом їм буде не зручно.

Так Чорничка далі прямувала своїм шляхом і не помітила як маленький струмочок почав перетворюватись на бурхливу, стрімку річку. І раптом, щось потягнуло її на інший берег. Вона просто відчувала,що має туди перейти. Але як? Коти не люблять воду і плавати. А ще вона така маленька, що її просто знесе в низ за течією. Сумна Чорничка сиділа на березі річки і не могла придумати як переправитись на інший берег. Жодного камінчика не видно з підводи. Аж раптом вона почула плескіт. Повернула свою маленьку, вухату голівку і побачила дивне створіння. Воно плило в її сторону, а потім і зовсім вилізло з води на берег і пішло в її сторону. Чорничка дивилась на це переляканими очима і навіть не помітила як її спинка вигнулась, кігтики вп'ялися в землю, а з рота пролунало шипіння. Хто ж знав, що це не чудовисько, а бобер. Бобер з байдужістю глянув на кошеня та ройшов повз. В нього було багато справ, треба будувати свою дамбу. А там, за Чорничкою якраз були необхідні для цього гілки. Бобер взяв гілку та попрямував на своє будівництво. Гілки зашурхотіли по землі і привернули увагу кошеняти. Їй раптом захотілося спіймати ці шурхотливі гілочки і вона попрямувала граючись за бобром. Так, непомітно, вони разом дійшли до дамби. Чорничка з захватом дивилась на цю споруду і не розуміла як бобер сам зміг побудувати таку велику споруду. Їй було цікаво все роздивитись і вона пішла вивчати, що

ж це таке. Коли вона все уважно роздивилась та вивчила, зрозуміла, що змогла перебратися на інший берег. І задоволена та щаслива побігла далі.

Дерев на її шляху ставало все менше. Почали з'являтися якісь дивні кущі, з ягідками. Ягідки були чимось на неї схожі. Такі ж маленькі та кругленькі. Вона зупинилась, щоб уважніше роздивитись їх. Аж раптом кущі затріщали, зарухались і на неї викотилась страшна, кругла колючка. Яка ще й фиркала на неї. Чорничка не дуже злякалася бо найстрашніше вона вже бачила. Що може бути страшніше бобра який вміє жити і у воді, і на землі? Вона з усією обережністю, яку мала, доторкнулась до колючок. Колючки фиркнули і показали свій ніс. Чорничка трошки відбігла, але продовжувала з цікавістю спостерігати за колючками. Колючки ще раз фиркнули і розгорнулися. Носик колючок почав принохуватись і попрямував до Чорнички. Загрози ніхто не відчув, тому їжачок почав займатися своїми справами. Він збирав листячко для свого гніздечка. А ще ягідки та усіляких черв'ячків. Зібравши все, що йому було потрібно, їжачок попрямував до своєї схованки. Чорничка не хотіла знову залишатись одна та попрямувала за ним.

Поки вони йшли до схованки їжачка, Чорничка не помітила як втомилась. Коли вони нарешті прийшли, маленьке кошеня впало під кущик, згорнулося калачиком і заснуло. Прокинулась вона нічкою від тупотіння чийось лапок. Вигнула спинку, потягнулась і так їй добре стало, що аж замуркотіла. А тупоту ставало все більше і більше. І був він все голосніше і голосніше. Стало цікаво. І киця пішла на звук. Вона побачила багато колючок які кудись йшли. І вирішила прослідкувати за ними. Так їжачки привели її до якогось будинку. У дворі було спокійно. Ніяких монстрів вона не побачила, але добре чула, що хтось плямає з таким задоволення, що її животик воістив їй нагадати, що голодний. Забуркотів так голосно, що їжачки злякались і припинили їсти. "А що це так смачно пахне?" подумала Чорничка і пішла подивитись. Їжачки посунулись. Пропустили Чорничку до мисочки. Адже маленьких ображати не можна. Чорничка понюхала, несміливо лизнула язичком. Що це? Молоко? Звичайно не таке як у мамі-кішки, але теж смачно і ситно, і так животику стало добре, і тепло. Наїлася і вирішила, що поживе трошечки з тими колючками, адже вони знають толк в їжі і знають де цю їжу можна з'їсти. Так пройшло декілька днів. В день відсипалась, а нічкою від'їдалась. І ніби-то було все добре, але її сердечку чогось не вистачало. Її тягнуло невідомо куди і невідомо навіщо. Але Чорничка була впевнена, що комусь вона дуже-дуже потрібна.

Одного ранку Чорничка прокинулась дуже схвилюваною. Ніби в очікуванні що щось от от має статися. Але проігнорувавши свою тривожність мале та цікавське кошеня вирішило оглянути околиці. З їжачками їй було добре, весело, але цікавість не покидала її і було вирішено піти у розвідку. Там метелик, там жук, а ось полетіла гарна пташка... Час минав дуже швидко, сонце вже припікало. І Чорничка вирішила трошечки подрімати під кущиком, у затінку. Малятко і не помітило як швидко заснуло. Спала вона міцно і довго. Не помітила як закінчився день та пройшла ніч.

А рано-рано в ранці вона прокинулась від якогось шурхотіння. Шух-шух, шух-шух... Маленька киця насторожилась. Шух-шух, шух-шух... Її носика торкнувся знайомий, солодкий запах молока. Чорничка не витримала і вилізла з під куща. Пішла на запах і недалеко побачила якусь невідому штуку. Ця штука була зплетена з якихось гілочок, а звеху мала ручку. Чорничка вирішила зазирнути туди, а зазирнувши побачила молоко. Няяяааа! Нарешті вона поласує смачненьким. Бо ягідки та черв'ячки зовсім не для неї.

Старенький, сивий дідусь рано-рано з ранку пішов збирати чорниці. Вдома, щоб не будити онуків він вирішив не снідати. Тому взяв з собою молоко та хліб, поклав до корзини і аж ніяк не очікував, що йому доведеться з кимось ділитись. Він і не помітив як Чорничка крадькома, потихеньку залізла в його корзину і без дозволу поснідала молоком. Шурх-шурх - шурхотів дідусь. Ням-ням- їла молочко Чорничка. Її животик круглішав, а оченятка почали закриватися. Замуркотіла, задоволена заснула. Старенький вирішив відпочити та поснідати. Сів на землю зазирнув у кошик, а там.... А там спало маленьке чудо, яке невідомо зідки взялося у лісі. Дідусь посміхнувся. Ото ж він вдало сховався в ліс по чорниці. Він обережно взяв Чорничку в руки і потихеньку, намагаючись не розбудити її поклав собі за пазуху. Вінобережно поклав всі зібрані чорниці у кошик і потихеньку почовгав додому. Ото буде сюрприз онукам!

Чорничка ніби то і підозрювала, що щось відбувається. Але пахло смачним молочком і чимось таким рідним. Що вона вирішила не прокидатись, та й ніякої небезпеки маленька не відчувала. Дідусь прийшов додому перебрав та помив чорниці онукам до снідану. Склавав все гарно по тарілочкам. Поставив сніданок на стіл. А на середину столу поклав подушечку, а на подушечку маленьку Чорничку. Онуки прокинулись та пішли снідати. Від побаченого у них просто перехопило погляд. Серед тарілок з чорницями лежало маленьке чорничне диво. Кругленьке як ягідки. Діти вирішили не лякати малечу, тому сіли чемно, як ніколи, снідати. Чорничка прокинулася від дивних звуків. Відкрила очі та злякалась.

Де це вона? Хто це?! Що це?! Підскочила і побігла перевертаючи все на своєму шляху. Мало не звалилася зі столу. Але турботливі, старі руки встигли вчасно підхопити її. І Чорничка здивувалась. Страх пройшов. У цих руках вона нічого не боялась. Їй було так затишно, так добре, так безпечно. В цей момент вона зрозуміла, що вона нарешті вдома. Вона дійшла туди, куди так сильно тягнуло, так кликало її власне серце.

Дідусь спочатку було думав віддати кошенятко онукам. Думав, нехай заберуть у місто, там разом їм буде веселіше. Але глянувши в ці круглі очі, він зрозумів, що пропав. Зрозумів, що нікому і ніколи не віддасть. Зрозумів, що тепер він ніколи не буде самотнім, зрозумів, що зустрів маленьку, рідну душу. І тепер він мусить про неї подбати, а вона буде у відповідь теж про нього дбати і тихенько муркотіти на вушко.

Тепер у Чорнички є свій власний дім. А в ньому м'якеньки подушки з пухнастого пір'ячка. А ще завжди смачненьке молочко. І смачна курочка. А ще вони тепер разом з дідусем ходять разом за чорницями для онуків. І їм весело разом. Дідусь завжди щось розповідає і хоч Чорничка майже нічого не розуміє, вона тішиться від того, що він усміхається. Поки дідусь збирає ягідки пухнаста бігає за метеликами, ходить в гості до своїх друзів колючок. Але тепер вона дуже уважна! Завжди вертається назад, до дідуся, ще й до того як він збирається її покликати. Бо рідну душу втрачати не можна!

А взимку, довгими, холодними вечорами, вони будуть сидіти разом біля гарячої, нагрітої печі та пити тепле молоко. Хтось з медом, а комусь і так смачно. Дідусь буде розказувати свої історії, а Чорничка буде муркотіти та у відповідь дарувати своє тепло. А дідусь дивлячись на своє чорничне пухнасте диво, буде радіти, що знайшов і не загубив його - Диво! Мурrrrrr.